

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

10.nodaļa: Pārakmeņotās sirdis

161.

Liels ir pārakmeņoto sirdžu skaits. Paskatīsimies, ko zem šī skarbā apzīmējuma saprata Domātājs? Viņš domāja ne tik daudz cietsirdību, kā stingumu, kad ne karstajam, ne aukstajam vairs nav pieejas. Šādas sirdis nevar saukt par ļaunām, jo tās nezina ne labo, ne ļauno.

Var jautāt – vai tādas sirdis eksistē? Par nožēlošanu to ļoti daudz. Viņas nenesīs tādu zīmogu, kāds raksturīgs stāvoklim, kuru sauc par Komu (dziļš bezsamaņas stāvoklis). Cilvēki šādā stāvoklī nonāk, kad viņi nav ne dzīvi, ne miruši. Viņi nekā neatceras, jo viņu smalkais ķermenis neatdalās, bet stingst kopā ar visu organismu. Tāds stāvoklis ir šausmīgs, - kad cilvēks pārstāj būt cilvēks. Gandrīz tāpat pastāv pārakmeņotās sirdis. Viņu ir ārkārtīgi daudz un tās sastāda to kravu, kas aizšķērso ceļu evolūcijai.

Cīņa pret evolūciju ir visbriesmīgākais noziegums. Cilvēki sāk pretoties tam, kas neapšaubāmi nāk. Jābrīnās, ka pēc miljoniem gadu eksistences cilvēce negrib saprast, ka evolūcijas process notiek visās Dabas valstīs. Var spilgti parādīt, kā atmirst izdzīvotās formas un to vietā stājas jauni dzīves tēli.

Izjaušiet cilvēki, cik ātri varēs risināties evolūcijas apli, ja nebūs nevajadzīgās cilvēku pretdarbības. Cilvēki ne vienmēr prot celt, bet pretī darboties spēj visi. Tā rodas nejēdzības, neatbilstības un satricinājumi.

Cilvēki vai nu pārakmeņojušies, vai arī cenšas iegrimt vecajos purvos, bet Daba nekavējas.

Domātājs sacīja: “Ak, jūrniek, neņem pārakmeņojušas sirdžu kravu. Ar tām nerasniegsi norādīto krastu.”

162.

Bezirdība nav nekas cits, kā sirds akulturāls stāvoklis. Mazdūšība – domāšanas aprobežotība. Neiecietība pieder tai pašai bezjēdzības saimei, kas aptumšo svēto sirds trauku. Jūs jau zināt, ka izsmalcināta, sprieguma pilna sirds, rada impulsu līdzīgi dinamam, tā pierādot, ka viņa ir pasaules enerģijas trauks. Bet sirds kultūra neuzkrājas, ja tai trūkst attiecīgas barības. Tāpat kā nedarbosies arī labākais akumulators, ja tas nebūs aizsargāts un pareizi pievienots. Sirdij vajadzīgs pastāvīgi uzturs, citādi, zaudējusi saiti ar Augstāko, tā iet bojā. Tāpēc neaizmirsīsim, ka kausa dibenā ticis attēlots bērns, kā augšupejas simbols.

163.

Sastopami tik tumsonīgi ļaudis, ka pret katru dzīves priekšrakstu iebildīs – tik vien? Bet paši nepildīs nevienu padomu. Nekādi ieskaidrojumi nepalīdzēs tur, kur klusē, vai arī ir pārakmeņojušies sirds. Briesmīgi, ja palīdzības vietā cilvēki prasa tikai burvju mākslinieku trikus. Tādu cilvēku apziņa ir ļaunāka par mežoņu apziņu. Nekas tīrs un uz priekšu virzošs caur haosa garozu neiekļūs. Cilvēki nevēlas padomāt kādā mērā viņi paši ietinas iznīcinošā aurā.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

10.nodaļa: Pārakmeņotās sirdis

164.

Bezdvēselīgas būtnes visiem pazīstamas. Tas nav simbols, bet ķīmiska īstenība. Var jautāt – vai viņas iemiesojas šādā nožēlojamā stāvoklī? Jautājums pierādīs pamatu nepazīšanu. Neviens nespēj iemiesoties bez ugunīgās enerģijas krājuma. Bez Agni gaismekļa neviens neienāks blīvajā pasaulē. Agni izšķiešana notiek šeit, starp visiem Dabas brīnumiem. Agni izšķiešanas gadījumā nemaz nevajag izdarīt kaut kādus zvērisku noziegumus. Mēs pietiekami no dažādām Mācībām zinām pat par laupītāju sekmīgumu. Agni izšķiešana parasti notiek ikdienā un gara nokrēslī. Ar sīkām darbībām aiztur Agni pieaugumu. Jāsaprot, ka Agni svētdeva pieaug dabiski. Bet kad tumsa pārsedz pilnveidošanos, tad Uguns nemanāmi, bet ķīmiski pierādīti aiziet no nederīgās tvertnes. Brīnišķīgs ir mūžīgās kustības likums; vai nu evolūcija vai involūcija. Brīnišķīgs ir likums, kas atļauj katram iemiesotajam nest sevī mūžīgo Agni kā Gaismu tumsā. Brīnišķīgs ir likums, kas pat pretēji Karmai piešķir ikvienam ceļiniekam Gaismu. Brīnišķīgs ir likums, kas neliek šķēršļus jau ar septiņu gadu vecumu sākot, audzināt ugunīgo dārzu. Kaut arī šie pirmie ziedi nav lieli. Kaut arī uzplaukst sīkos nodomos, bet tas būs drošs dīglis nākotnes domāšanai. Cik daudz brīnišķīgu nodomu dzimst septiņgadīgā sirdī; kad smadzenēs un sirdī vēl nav izgaisušas it kā miglā tītas Smalkās Pasaules ainas! Gluži tāpat var sākties arī izšķiešana, ja stāda augsnē izrādās satrunējusi. Šādas nelaimes gadījumā iespējams daudz palīdzēt jeb, kā sen sacīts, aizdot Uguni. Šāda patapināšana arī norisinās vissīkākās darbībās. Un tā jau trīskārt atgādinu par kripatiņām. No šīm dzirkstīm izaug milzīgās Ugunis.

165.

Par sirdi runāt vienmēr ir labi. Par visvajadzīgāko vienmēr iemināties. Proti, kur sirds, tur arī Uguns. Neviens ceļinieks neizies bez šķiltavām, nepiemirsīs, ka tās būs vajadzīgas naktī. Tā arī bez sirds – uzbrūk garīga nakts. Nevis šķēršļi ir bīstami, bet pārakmeņojusies bezsirdība. Bez sirds nav ne cilvēka, ne dzīvnieka, ne auga, pat ne akmeņa. Tātad bezsirdība ir nevis manifestētajā Pasaulē, bet haosā.

166.

Vai varat maz iedomāties, kāda izskatītos cilvēce vesela miesās, bet ar akulturālām sirdīm? Tumsības dzīres pat grūti iedomāties! Visas slimības un kaites nespētu iegrožot sirds vispasaules apmēra ārpāru. Patiesi, kamēr sirds nekļūš izglītota, tikmēr netiks atņemtas slimības un kaites, citādi sirds trakošana, stiprajās miesās, liks šausmās nodrebēt pasaulēm. Jau sen sacīts par taisnīgajiem – “staigāja tā Kunga priekšā” – tas ir, nepārkāpa Hierarhijas likumu, tādējādi šķīstīja savu sirdi. Pat visniecīgākajā cilvēces sirds šķīstīšanās gadījumā ir iespējams dot veselas svētdevas straumes. Bet pašlaik jārikojas uzmanīgi un tikai tur, kur sirds vēl nav satrudējusi. Tomēr, nav jānoskumst, bet gan jāzina, ka tumsa ir nocietinājusies, un daudzās sirdīs ir smirdoņa. Ka sirdij ir svarīga nozīme, tā ir veca patiesība, bet nekad tā nav bijusi tik nepieciešama, kā tagad.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

10.nodaļa: Pārakmeņotās sirdis

167.

Nedomājiet, ka ļaudis bez dvēseles ir jau kaut kādi briesmoņi. Daudzās nozarēs viņi pat sasniedz mehāniskas priekšrocības, bet Uguns viņus ir atstājusi un viņu darbi aptumšojušies.

168.

Skarbums un cietsirdība ir gluži dažādi jēdzieni. Bet cilvēki neprot atšķirt skarbuma harmoniju no cietsirdības konvulsijām. Skarbums ir taisnīguma atribūts, bet cietsirdība ir cilvēknīšana, no tās nav ceļa uz Brālību. Skarbums izteicas aplī, bet cietsirdība ir ārprāta zīme. Cietsirdību nevajag uzskatīt par slimību, tāpat kā neķītri vārdi, tā ir vienīgi zemākās dabas izpaudums.

Abi šie drūmie izdzimumi valstij jāapkaro ar likumu. Jau pamatskolās jāiepotē principi, kas izskaidro, cik nepielaižami šie divi zemākie netikumi.

169.

Cietsirdību, patiešām, vajag izravēt; ne vien rīcību cietsirdību, bet arī domu cietsirdību; pēdējā ir ļaunāka par pašu darbību. Valstu mērogā jau no mazotnes vajag iznīcināt cietsirdības dīglus. No zemiskās domāšanas spītālības jāšķīsta kā no visnecilvēcīgākās, trulākās un ļaunākās tumsas. Bērni nav cietsirdīgi, iekams tie nav redzējuši pirmo cietsirdīgo rīcību; tā it kā izraisa tumšā haosa plūdus. Tikai retie ir gatavi jau paši pretoties ļaunuma plūdiem. Šāds apziņas uzkrājums ir retums. Tādu sasniegumu nevar cerēt no visiem; gluži otrādi, jāpielieto līdzekļi, atkarībā no zemākās pakāpes. Tāpat arī neatkārtosim nedzīvi cildeno bausli – “nenokauj!” Bet padomāsim, kur gan vairāk slepkavības: rokā, vārdā vai domā? Vajag padomāt, ka cilvēku doma ļoti gatava slepkavībai.

170.

Noziegumu skaits pieaug; vairojas cietsirdība un niknums. Nepieciešami ielūkoties šādu kauna pilnu parādību saknē. Bez cēloņa cilvēce nevarēja kļūt aizvien ļaunāka. Bez kosmiskajiem cēloņiem, arī pašā cilvēcē ir pamats būt satricinātai. Nedrīkst līdz bezgalībai noliegt psihisko enerģiju. Atkarībā no kosmiskā spiediena pieauguma, spiedienu pastiprina arī cilvēces psihiskā enerģija. Psihisko enerģiju ne tikai neatzīst, to mīda pat kājām, tā izraisot fiziskas un psihiskas slimības.

Jau sen noskaidrots, ka noziegums ir psihiska slimība. Tāpat arī sadisms, cietsirdība un niknums ir tās pašas psihiskās epidēmijas sekas.

Nav iespējams atbrīvot cilvēci no šī lāsta, ja nepievērš uzmanību psihiskās enerģijas stāvoklim. Tā izvēršas par spiedienu. Tā, līdzīgi sprāgstošai gāzei, rada eksplozijas briesmas. Atliek ievirzīt to spēcīgā, tai lemtā gultnē, citādi tā izbeigs evolūciju. Bet tāda veida ietekmei uz vissākotnējo enerģiju nevar būt gadījuma raksturs. Visas planētas apmēros jārodas zinātniekiem, kultūras centriem, kas sadarbībā veiks

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

10.nodaļa: Pārakmeņotās sirdis

psihiskās enerģijas izkropšanas darbu. Šāds tīkls var radīt zinātniskās disciplīnas pamatus.

171.

Cilvēces ienaidnieki izgudrojuši ne tik vien visu caururbjošas lodes, bet tiem krājumā ir jaunas indes. Nav iespējams apturēt ļaunās gribas straumi. Vienīgi pašai izdzīvot un nemitīga atgādināšana par Labumu var aizturēt posta vilni. Nedomājiet, ka senāk cilvēkos bija mazāk cietsirdības, bet tagad tā ir visnekaunīgākās liekulības attaisnota.

172.

Mīlamu priekšmetu cilvēki prot paglabāt bez kādām pamācībām. Tie atjautīgi izdomās kā to noslēpt. Tie pacentīsies mīlamo lietu nesadauzīt un neizkropļot. Kāds ir teicis – cilvēki vislabāk prot pasargāt akmeņus un metālus, mazāk augus, vēl mazāk cilvēku. Spriediet paši, cik lielā mērā šāda veida izpratne taisnīga. Cilvēks ir vismazākais organisms, un viscietsirdīgākās apiešanās ir tieši viņa liktenis. Nepiemiegsim acis un redzēsim, ka tā dēvētā miesas soda atcelšana ir tikai vēl lielākas cietsirdības piesegums. Kad gan pienāks garīgo vajāšanu atcelšana! Kad gan cilvēki atzīs, ka augstākā mocekļības pakāpe ir gara moka! Kamēr neapjēgs Smalko Pasauli, neizpratīs arī cilvēkmīlestību. Nebrīnīsimies, ka daži pieprasa augstāko Pasauļu sadalīšanu vairākās pakāpēs. Vispirms lai cilvēki, arī paši prasītāji, izprot kaut vienu Smalko Pasauli, lai prastu ieiet tanī ar cieņu. Sadalījumu izpratīs vēlāk, kad būs apjēgta kaut vai pirmā Bezrobežības pakāpe.

173.

Iemācīsimies ievērot vismazākās zīmes. To ir ļoti daudz, tās uzmirdz kā dzirksteles, bet nokrīt liekulībā un aizdomībā. Aizdomība atšķiras no vērtības. Ir sacīts – vērtība ir taisna, bet aizdomība līka. Un aizdomīgais, turklāt, jau ir netīrs un nebrīvs. Zināšana nedrīkst būt varmācības aptumšota. Cilvēki bieži sūdzas par cietsirdību, bet ir nežēlīgi paši pret sevi. Šāda cietsirdība ir visļaunākā. Izprotiet taisnīgi viduseļu starp šķietamām pretrunām.

174.

Tumsoņus ciešanas dara cietsirdīgus, bet cildenos piemērus izpazinušie izprot rūgtumu kā saldumu. Tā zināšana ir ugunīgais ceļš. Vai gan nav pacilājoši zināt, cik tuvu ir ceļš uz Ugunīgo Pasauli!

175.

Patiesi, var sacīt, ka cilvēkiem trūkst līdzjūtības. Vispirmām kārtām, jāsaprot, ka Smalkajā Pasaulē nav nekā briesmīgāka par cietsirdību; tā novelk garu tādā pakāpē, uz kuras cilvēku pasaule zaudē cilvēklīdzību. Tāpēc augstsirdība var rasties tikai tad, ja ir izdzīvota cietsirdība. Nav nekā briesmīgāka par cietsirdību, kura izpaužas kā šķietama augstsirdība, kas dzīvo patības sirdī.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

10.nodaļa: Pārakmeņotās sirdis

176.

U. saceļas pret jebkādu mocīšanu. Tas nenotiek vāju nervu dēļ, bet no iedzimtas apziņas, ka cilvēka cieņas vārdā, mocīšanu nedrīkst pielaiest.

Attiecībā uz cilvēkiem un dzīvniekiem ir daudzi mocīšanas veidi. Jāatceras, ka mocītāju karma visai smaga. Nekādi likumīgo mocītāju apgalvojumi nevar attaisnot viņu nodarītās netaisnības. Jāapskaidro mežonīgo apziņu, lai divkājainie saprastu, ko drīkst un ko vairs nedrīkst. Pieredzējis ārsts, vispirms, apvaicājas par slimā pašsajūtu. Šāda izzināšana stādāma augstāk par zālēm. Bet kāda gan var būt pašsajūta uz Zemes, kur neviens nav aizsargāts pret dažādām mocībām!

Pašsajūta var izlemt vissarežģītākos valsts jautājumus. Bet jābūt aizsargātai personības neaizskaramībai. Bet vai cieņa ir aizsargāta? Nemierināsim sevi ar tiesu bezkaislību, to samīda kājām visrupjākā patvaļa. Viegli runāt par sadismu, bet briesmīgi redzēt, ka šāds neiedomājams bezprāts netiek novērsts. Var domāt, ka cilvēka pamatkādība, par kuru Mēs runājam, netiks saprasta.

Visā pasaulē tik daudz i mazu, i drausmīgu mocītāju! Apzināta tuvākā spīdzināšana neatšķiras no vismežonīgākajiem laikmetiem. Var atcerēties Romas cirka pūlus, bet vai tagadējie pūļi var lepoties ar pienācīgu uzvedību? Vai gan apģērba pārmainīšana ir iespaidojusi apziņu? Šādu stāvokli jāatgādina, lai saprastu, ar ko nākas cīnīties Mūsu Mītnei.

Pastāv dzīvnieku aizsardzības biedrības, bet cilvēka aizsardzības biedrības nav. Lai nemēģina izlikties par žēlsirdīgiem tie, kuri ir cietsirdīgi. Cietsirdību grūti pārradīt. Mēs veicam lielus darbus, izpaužam vispēcīgākās domas, bet tās ne vienmēr iekļūst akmeņainajās sirdīs.

Var izjust ausmas spēku un uzkrāt saules prānu, bet vajadzīga neizmērojama pacietība, lai cīnītos pret mocīšanu. Mūsu acu priekšā vienmēr visizmeklētākās mocīšanas piemēri, it kā cilvēki būtu norunājuši padarīt smagāku planētas karmu. Tā ne tik vien kari un jukas, bet arī skola un ģimene pilnas zemiskas mocīšanas. Vajag saprast, cik daudz moku un vaidu sasniedz Mūsu Mītnei! Visiem jāpalīdz.

177.

Gaismas dzēsēji nav cienīgi saukties par cilvēkiem, viņi pat zemāki par dzīvniekiem.

Plēsīgs zvērs uzbrūk vienīgi tad, kad tas izsalcis, bet cilvēks, savā naidā, gatavs iznīcināt visu un visur jebkurā laikā, sasniedzams pie tam visizsmalcinātāko cietsirdību. Patiesi, Elle – zemes virsū! Bet, lai labāk novērtētu Paradīzi, vajag pazīt arī Elli.

178.

Fanātisms pieder pie cietsirdības visniknākajām izpausmēm. Nav pat salīdzinājuma ar Kosma parādībām, kas būtu tik ārhošas, kā fanātisms, jo šīs jūtas dragā sirdi un

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

10.nodaļa: Pārakmeņotās sirdis

iznīcina visas cēlās jūtas. Ar fanātismu piesātina tieši pats Sātans. Patiešām, postītāju noziegums nav salīdzināms ar fanātiķu briesmīgajiem zaimiem. Fanātiķi veicina katras augstākas Mācības pagrimšanu, jo šo bezdievju Karma, kuri slēpjas zem ticības maskas, liecina par visbriesmīgāko pagrimumu. Dzīves apstākļi pierāda, kā strādā šāda Karma. Patiešām, šāds fanātisms izraisa asins plūdus. Jaunās Pasaules celtniecība prasa apziņas pārdzimšanu.

179.

Mēs ar nožēlu noraugāmies, kādā mērā cietsirdība nokauj daudzas jau nobriedušas parādības. Nevar nebrīnīties par šādu izšķērdību!

180.

Ja kāds noraida izsalkušu, tas jau ir gandrīz kā slepkava. Reti kad mājās nebūs kumosa maizes. Bezjūtība, skopums, cietsirdība – pie Brālības sliekšņa to nav.

181.

Cietsirdība ir mirusi sirds. Mirušas sirdis pilda pasauli ar trūdēšanu.

182.

Neļaujiet sirdij kļūt cietai. Bezjūtīga sirds nepacelsies Tornī. Tā nedos spēku smalkajam ķermenim. Tāda akmens sirds paliks Zemes robežās. Ir ļoti svarīgi izprast sirds dzīvi. Nedrīkst pieļaut, ka tā pārvēršas pirmatnējā akmenī. Vajag sekot sirds izpaušmēm. Bez tās nav ceļama Brālība.